

**Sprawa C-348/24****Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

9 maja 2024 r.

**Oznaczenie sądu odsyłającego:**

Tribunal Supremo – Sala de lo Contencioso-Administrativo  
(Hiszpania)

**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

12 kwietnia 2024 r.

**Strona skarżąca:**

Compañía de Distribución Integral Logista S.A.

**Druga strona postępowania:**

Administración General del Estado

**Przedmiot postępowania głównego**

Skarga kasacyjna wniesiona przez przedsiębiorstwo dystrybucyjne przeciwko Administración General del Estado – Ustalenie należności celnych przez Agencia Estatal de la Administración Tributaria (krajowy urząd ds. administracji podatkowej, zwany dalej „Agencia Tributaria”) – Postępowania kontrolne – Wartość celna towarów objętych procedurą składu celnego – Utrata preferencji taryfowych stosowanych w momencie dopuszczenia do obrotu – Przedłożenie świadectwa pochodzenia towarów po upływie terminu

**Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni – Artykuł 267 TFUE – Ustalenie wartości celnej towarów przywożonych w ramach procedury składu celnego – Moment, dla którego należy dokonać tego

oszacowania – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Artykuł 29 ust. 1, art. 76 ust. 1 lit. c), art. 112 ust. 3 i art. 214 – Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 – Następujące po sobie transakcje sprzedaży – Artykuł 147 – Ważność dowodów pochodzenia towarów objętych określonymi procedurami specjalnymi – Artykuł 97k ust. 5, art. 97n, art. 97t ust. 7 i art. 118 – Przekroczenie okresu dwóch lat od daty wystawienia lub ustanowienia tych dowodów, jeżeli w okresie tym dokonano częściowej odprawy

## Pytania prejudycjalne

1. Czy w odniesieniu do wartości celnej art. 29 WKC należy interpretować w ten sposób, że określa on jedynie metodę ustalania wartości celnej – wartości transakcyjnej, bez uszczerbku dla jakichkolwiek korekt w górę lub w dół, które miałyby być dokonane – lecz nie moment, dla którego należy dokonać tego oszacowania?

2. Mając na uwadze, że, dla celów art. 29 WKC, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, metoda ustalania wartości celnej na podstawie wartości transakcyjnej ma zastosowanie wówczas, gdy towary zostały sprzedane w celu wywozu do Unii Europejskiej, czy art. 29 WKC w związku z art. 112 ust. 3 WKC i art. 214 WKC należy interpretować w ten sposób, że wprowadzenie towarów do składu celnego w ramach procedury uproszczonej na podstawie art. 76 ust. 1 lit. c) WKC wiąże się z domniemaniem lub możliwością przyjęcia domniemania, że towary zostały sprzedane w celu wywozu do Unii Europejskiej? Czy na odpowiedź na powyższe pytanie może mieć wpływ okoliczność polegająca na tym, że towary te zostały dopuszczone do obrotu w następstwie zbycia towarów w czasie, gdy znajdowały się one w składzie celnym?

3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytania zawarte w poprzednim akapicie, biorąc pod uwagę, że *procedura składu celnego*, jako procedura zawieszająca, nie skutkuje powstaniem długu celnego, ponieważ ma to miejsce w momencie dopuszczenia towarów do obrotu, czy art. 29 WKC, art. 112 ust. 3 WKC i art. 214 WKC można jednak interpretować w ten sposób, że momentem odniesienia dla określenia wartości celnej jest moment objęcia towarów procedurą składu celnego? Czy też przywołane przepisy należy interpretować w ten sposób, że wartość tę należy obliczać w momencie dopuszczenia towarów do obrotu, to jest w momencie powstania długu celnego, nawet jeśli towary zostały uprzednio objęte procedurą składu celnego?

4. Czy w przypadku systemu następujących po sobie transakcji sprzedaży art. 147 PWWKC można interpretować w ten sposób, że sam fakt wprowadzenia towarów do składu celnego pozwala domniemywać, że sprzedaż poprzedzająca ostatnią sprzedaż, w wyniku której towary zostały wprowadzone na obszar celny, została dokonana w celu wywozu do Unii Europejskiej?

5. Czy, w odniesieniu do świadectw pochodzenia, art. 118 i 97k PWWKC należy interpretować w ten sposób, że przedłożenie dowodu dopuszczenia

towarów do obrotu po upływie okresu dwóch lat skutkuje utratą uprawnienia do korzyści taryfowych ze względu na preferencyjne pochodzenie, pomimo tego, że świadectwo pochodzenia, na podstawie którego złożono wniosek o preferencję taryfową, zostało wykorzystane podczas poprzednich częściowych odpraw z tytułu przywozu dokonanych w przywołanym okresie dwóch lat?

### **Przywołane przepisy prawa Unii**

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny, zwane dalej „WKC”: art. 29, art. 76 ust. 1 lit. c), art. 84, art. 98, art. 201, art. 112 ust. 3 i art. 214.

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny, zwane dalej „PWWKC”: art. 95, 97k, 97n, 97t i 118 oraz, w brzmieniu zmienionym na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1762/95 z dnia 19 lipca 1995 r., art. 147.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny, zwane dalej „UKC”: art. 70.

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny: art. 128 i 347.

Application in the European Union of the Provisions Concerning the Validity of Proofs of Origin concerning Goods Placed Under Some Special Procedures European Union Guidelines (Wytyczne Unii Europejskiej w sprawie stosowania w Unii Europejskiej przepisów dotyczących ważności dowodów pochodzenia w odniesieniu do towarów objętych określonymi procedurami specjalnymi).

Kompendium tekstów dotyczących ustalania wartości celnej przyjętych przez Komitet Kodeksu Celnego (Sekcja ds. Wartości Celnej) (TAXUD/800/2002), komentarz nr 7.

Nota wyjaśniająca 1.1 Technicznego Komitetu Ustalania Wartości Celnej.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 2013 r., Christodoulou i in., C-116/12, EU:C:2013:825, pkt 40.

Wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 16 listopada 2006 r., Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, pkt 30; z dnia 20 grudnia 2017 r., Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, pkt 24 oraz z dnia 20 czerwca 2019 r., Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, pkt 22.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2017 r., LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839.

Wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 6 czerwca 1990 r., Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, pkt 11 oraz z dnia 28 lutego 2008 r., Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, pkt 28.

### **Przywołane przepisy prawa krajowego**

Wyrok Sala de lo Contencioso-Administrativo de la Audiencia Nacional (izby administracyjnej hiszpańskiego sądu centralnego) z dnia 25 września 2017 r., skarga 520/2016, ES:AN:2017:3708.

### **Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego**

- 1 Corporación Habanos, zwana dalej „CH”, sprzedała cygara spółce Altadis (pierwsze zbycie) oraz była odpowiedzialna za transport produktów z Kuby do składu celnego w Agoncillo (La Rioja, Hiszpania), do którego spółka Logista, będąca przedsiębiorstwem dystrybucyjnym, wprowadziło towary jako odbiorca.
- 2 Przechowywane w składzie celnym w Agoncillo i objęte procedurą składu celnego cygara pochodzenia kubańskiego miały różne miejsca przeznaczenia. Część towarów została sprzedana przez spółkę Altadis spółce Logista, która z kolei sprzedała część z nich w Ceucie i Melilli, czyli na obszarach wyłączonych z obszaru celnego Unii Europejskiej, zwanego dalej „OCU”, a część – sprzedawcom wyrobów tytoniowych. W odniesieniu do części towarów, która została sprzedana sprzedawcom wyrobów tytoniowych, to jest będącej przedmiotem postępowania, Logista wprowadziła ją do składu celnego jako odbiorca, a Altadis zachowała prawo własności do momentu, dla którego Logista uzgodniła warunki sprzedaży tych towarów na rzecz sprzedawców wyrobów tytoniowych, i w którym Altadis przeniosła prawo własności na spółkę Logista (drugie zbycie), a ta zgłosiła je do dopuszczenia do obrotu w celu ich sprzedaży i późniejszej dostawy do sprzedawców wyrobów tytoniowych.
- 3 Agencja Tributaria (organ podatkowy) wszczął przeciwko spółce Logista, w oparciu o dwie różne podstawy, szereg postępowań kontrolnych, dotyczących lat 2012–2015, w celu skorygowania złożonych deklaracji celnych z tytułu ich niezgodności ze wspólnotową taryfą celną.
- 4 Uzasadnieniem tych korekt była przede wszystkim okoliczność polegająca na tym, że wartość celna, która została zadeklarowana i która dotyczyła sprzedaży cygar kubańskich przez CH na rzecz spółki Altadis, nie spełniała wymogów ustanowionych w celu zastosowania systemu następujących po sobie transakcji sprzedaży, o którym mowa w art. 147 PWWKC. Agencja Tributaria (organ podatkowy) stwierdził, że pierwsza sprzedaż (przez CH na rzecz spółki Altadis), dokonana przed wprowadzeniem towarów do składu celnego, nie została

dokonana w celu ich wywozu do OCU, i doszedł na tej podstawie do wniosku, że wartością, którą należy przyjąć jako wartość celną, jest wartość wskazana przy sprzedaży, w efekcie której doszło do przywozu towarów do Unii Europejskiej, a sprzedaż tą jest sprzedaż dokonana przez Altadis na rzecz skarżącej spółki Logista.

- 5 Innym uzasadnieniem korekty było stwierdzenie przez Agencja Tributaria (organ podatkowy), że towary importowane z Kuby (tytoń) nie mogły korzystać z preferencji taryfowych stosowanych w momencie dopuszczenia ich do obrotu, ponieważ od dnia wydania świadectwa pochodzenia upłynęły dwa lata.
- 6 W dniach 16 i 19 stycznia 2015 r. (rok obrotowy 2012), 19 czerwca 2015 r. (rok obrotowy 2013), 30 listopada 2016 r. (rok obrotowy 2014) i 4 stycznia 2018 r. (rok obrotowy 2015) wydano decyzje ustalające wysokość należności celnych wynikających z zastosowania wspólnotowej taryfy celnej, potwierdzające całkowicie stanowisko Agencja Tributaria (organu podatkowego).
- 7 Decyzje te zostały zaskarżone w drodze odwołań wniesionych do Tribunal Económico-Administrativo Central (organu administracji skarbowej w ramach ministerstwa finansów), który decyzją z dnia 25 października 2018 r. odrzucił zarzuty postawione przeciwko skorygowaniu deklaracji celnych z tytułu niezgodności ze wspólnotową taryfą celną.
- 8 Logista wniosła skargę w postępowaniu sadowoadministracyjnym na decyzję Tribunal Económico-Administrativo Central do Sala de lo Contencioso-Administrativo de la Audiencia Nacional (izby administracyjnej hiszpańskiego sądu centralnego), która została oddalona wyrokiem z dnia 9 czerwca 2021 r., od którego z kolei złożyła ona skargę kasacyjną rozpoznawaną przez Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo (izbę administracyjną hiszpańskiego sądu najwyższego), to jest sąd odsyłający.

### **Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym**

- 9 W odniesieniu do momentu dokonania oszacowania towarów oraz kwestii tego, czy, w przypadku gdy towary znajdują się w składzie celnym, konieczne jest wykazanie, że sprzedaż miała na celu wywóz do OCU, Logista podnosi, co następuje:
  - (i) wartością celną, którą należy uwzględnić w momencie dopuszczenia do obrotu, powinna być wartość towarów w momencie objęcia ich procedurą składu celnego, to jest wartość odnotowana dla celów pierwszego zbycia, czyli cena sprzedaży dokonanej pomiędzy CH a spółką Altadis, jedynej transakcji, która miała miejsce do tego czasu; wniosek ten opiera ona na art. 112 WKC, zgodnie z którym wartość towarów ustala się w momencie ich wprowadzenia do składu celnego, nawet jeżeli dług celny powstaje w późniejszym terminie, czyli w chwili dopuszczenia do obrotu;

(ii) art. 112 WKC ma zastosowanie w przypadku wprowadzania towarów do składów celnych znajdujących się w OCU i działających w ramach procedury uproszczonej, o której mowa w art. 76 ust. 1 lit. c) WKC, oraz że zastępuje on art. 29 WKC jako przepis szczególny;

(iii) przyjęcie powyższej wykładni prowadzi do wniosku, że to, jakie jest późniejsze przeznaczenie towarów, nie ma znaczenia, ponieważ to ze względu na sam fakt umieszczenia towarów w składzie celnym można uznać, że zostały one sprzedane w celu wywozu do OCU; wynika to z art. 147 rozporządzenia (EWG) nr 2454/93 oraz komentarza nr 7 pkt 3.1 Komitetu Kodeksu Celnego (Sekcja ds. Wartości Celnej) (TAXUD/800/2002);

(iv) w związku z powyższym spór na temat tego, czy sprzedaż dokonana przez CH na rzecz spółki Altadis miała na celu wywóz towarów do OCU, czy też nie, nie ma znaczenia, bowiem w momencie dokonania oszacowania miała miejsce jedynie transakcja dokonana między CH a spółką Altadis, a zastosowanie systemu następujących po sobie transakcji sprzedaży, o którym mowa w art. 147 PWWKC, nie jest konieczne;

(v) pomocniczo, na wypadek zastosowania art. 147 PWWKC, gdyby przyjęto, że wartość celną należy ustalić w oparciu o moment dopuszczenia do obrotu, a nie – moment wprowadzenia towarów do składu celnego, zatem, że miały miejsce dwie transakcje (pierwsza między CH a spółką Altadis i druga między Altadis a spółką Logista), transakcją, którą należy uwzględnić w takim przypadku, jest transakcja między CH a spółką Altadis, ponieważ, biorąc pod uwagę, że to Logista jest podmiotem posiadającym wyłączne prawa do dystrybucji cygar na rynku europejskim, ceną jest cena ustalona podczas pierwszej sprzedaży dokonanej pomiędzy CH a spółką Altadis, i to jest cena ustalona dla celów wywozu do OCU.

10 Administración del Estado (organ administracji państwowej), ze swej strony, wskazuje, pokrótce rzecz ujmując, co następuje:

(i) w art. 29 WKC ustanowiona została jedynie metoda ustalania wartości celnej – wartość transakcyjną – lecz nie określono w nim momentu, dla którego należy dokonać oszacowania;

(ii) metoda ustalania wartości celnej wymaga, w celu zastosowania metody opartej na wartości transakcyjnej, aby doszło do sprzedaży w celu dokonania wywozu, czego nie wykazano w odniesieniu do pierwszej transakcji (z CH do spółki Altadis); z tego względu celu odwołano się do art. 147 PWWKC;

(iii) okoliczność polegająca na tym, że towary zostały wprowadzone do składu celnego na terytorium Unii nie oznacza, że są one przeznaczone do wywozu do OCU oraz, że nie wszystkie towary sprzedawane przez CH na rzecz Altadis są przeznaczone do wywozu na to terytorium.

- 11 W odniesieniu do dowodu pochodzenia towarów Logista dokonuje wykładni art. 95, 97 i 118 PWWKC podnosząc, że w uregulowaniu tym nie przewidziano wymogu, aby wszystkie towary z danego kontyngentu, pochodzące z tego samego źródła, zostały dopuszczone do obrotu w okresie dwóch lat od dnia wydania dla nich świadectw pochodzenia, zatem – jeśli dokonywano częściowych odpraw towarów przed upływem tych dwóch lat – obowiązek ten został spełniony. Administración del Estado ze swojej strony wskazuje, że każda częściowa odprawa towarów w ramach określonego kontyngentu jest czynnością autonomiczną i, z tego względu, należy przedłożyć w odniesieniu do każdej z nich odrębne świadectwo.

### **Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym**

- 12 Tribunal Supremo (hiszpański sąd najwyższy) zwraca się o dokonanie wykładni określonych przepisów WKC i PWWKC, aby mógł on wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem dokonanego przez Agencja Tributaria ustalenia należności celnych z tytułu wspólnotowej taryfy celnej.
- 13 Spór niniejszy dotyczy przede wszystkim określenia sposobu ustalania wartości celnej towarów przywożonych objętych procedurą składu celnego, a następnie dopuszczonych do obrotu w ramach procedury uproszczonej w miejscu na podstawie art. 76 WKC. W szczególności Tribunal Supremo (hiszpański sąd najwyższy) powziął wątpliwości w przedmiocie wykładni systemowej art. 29 ust. 1, art. 76 ust. 1 lit. c), art. 112 ust. 3 i art. 214 WKC oraz art. 147 PWWKC.
- 14 Ponadto, konieczne jest wyjaśnienie kwestii ważności dowodów pochodzenia towarów objętych niektórymi procedurami specjalnymi po upływie okresu dwóch lat od daty ich wystawienia lub sporządzenia, jeżeli w tym okresie dokonano odpraw częściowych. W tym zakresie Tribunal Supremo (hiszpański sąd najwyższy) powziął wątpliwości w przedmiocie wykładni art. 97k ust. 5, art. 97n, art. 97t ust. 7 i art. 118 PWWKC w związku z art. 108 ust. 1 WKC i Application in the European Union of the Provisions Concerning the Validity of Proofs of Origin concerning Goods Placed Under Some Special Procedures European Union Guidelines.
- 15 Przede wszystkim, przedstawiono szereg pytań, omówionych poniżej, w odniesieniu do ustalenia wartości celnej. Zgodnie z art. 29 WKC wartością celną jest wartość transakcyjna, *jeżeli towary są sprzedawane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty*, co budzi wątpliwości co do tego, czy art. 29 WKC ma na celu ustanowienie jedynie metody ustalania wartości celnej – jako wartości transakcyjnej – czy też odnosi się on również do momentu, dla którego należy dokonać oszacowania.
- 16 W tym względzie Komitet Techniczny ds. Wartości Celnej w nocie wyjaśniającej 1.1 wskazał, że zawartego w art. 29 WKC sformułowania „gdy zostały one sprzedane w celu wywozu” nie należy rozumieć jako „wskazania momentu, który należy wziąć pod uwagę przy ustalaniu ważności ceny”, lecz ogranicza się ono

jedynie do wskazania, że ceną odpowiednią do celów oszacowania jest cena uzgodniona przy sprzedaży w celu wywozu. Mając jednak na uwadze okoliczność polegającą na tym, że w niniejszym postępowaniu towary zostały wprowadzone do składu celnego, zatem zastosowano procedurę zawieszającą, powstaje wątpliwość, czy metoda ustalania wartości celnej, o której mowa w art. 29, to jest na podstawie ich wartości transakcyjnej, ma zastosowanie jedynie w tych przypadkach, gdy towary zostały sprzedane w celu ich wywozu do Unii.

- 17 Również stanowisko skarżącej w przedmiocie wykładni art. 112 ust. 3 WKC i art. 214 WKC w związku z art. 29 WKC budzi wątpliwości co do tego, czy wartość celną towarów wprowadzonych do składu celnego należy obliczać dla momentu objęcia ich procedurą składu celnego, nie zaś – dla momentu dopuszczenia ich do obrotu.
- 18 W przypadku, gdyby przyjąć, że w celu ustalenia wartości celnej należy uwzględnić moment dopuszczenia do obrotu, powstaje wątpliwość w przedmiocie wpływu, jaki może mieć system następujących po sobie transakcji sprzedaży, o którym mowa w art. 147 PWWKC, na ustalenie wartości celnej, a w szczególności co do tego, czy konieczne jest, aby poprzednia sprzedaż – którą należy uwzględnić w celu ustalenia wartości celnej – została dokonana w celu wywozu; w przypadku zaś, gdy konieczne jest, aby ta sprzedaż została dokonana w celu wywozu, czy warunek ten należy uznać za spełniony, gdy towary znajdują się w składzie celnym.
- 19 Zdaniem Trybunału Supremo (hiszpańskiego sądu najwyższego) orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości nie pozwala na jednoznaczną ocenę tych kwestii. W wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2017 r., *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, dokonano wykładni art. 29 WKC i wskazano w pkt 27, że wartość transakcyjna powinna odpowiadać cenie wywozu na eksport do Unii. W związku z tym w momencie sprzedaży należy ustalić, że towary pochodzące z państwa trzeciego zostaną wprowadzone do OCU (zobacz również wyrok *Unifert* C-11/89, (zwany dalej „wyrokiem Unifert”, EU:C:1990:237, pkt 11 i wyrok *Carboni e derivati* C-263/06, zwany dalej „wyrokiem Carboni”, EU:C:2008:128, pkt 28) oraz że do ustalenia wartości celnej, o którym mowa w art. 29 WKC, można użyć jedynie ceny dotyczącej towaru, którego miejscem przeznaczenia jest obszar Unii (pkt 28), przy czym sprzeczne z celem unijnych uregulowań dotyczących wartości celnej jest uznanie ceny sprzedaży w celu wywozu do państwa trzeciego za cenę transakcyjną w rozumieniu art. 29 WKC (pkt 29).
- 20 Z wyroku *Unifert*, C-11/89, EU:C:1990:237, nie można jednak wywnioskować, co do zasady, jakie są kryteria, na podstawie których można uznać, że sprzedaż została dokonana w celu wywozu do Unii. Ponadto w wyroku tym podkreślono, że okoliczność polegającą na tym, iż towary będące przedmiotem sprzedaży zostały zgłoszone do dopuszczenia do obrotu we Wspólnocie, należy uznać za wystarczającą wskazówkę, że zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty (pkt 13), przy czym o okoliczności tej jest również mowa



- w art. 147 ust. 1 PWWKC i może ona mieć zastosowanie, w stosownym przypadku, w niniejszej sprawie.
- 21 Z kolei w wyroku Carboni, C-263/06, EU:C:2008:128, w którym przypomniano, że dla celów art. 29 ust. 1 WKC w momencie sprzedaży należy wykazać, iż towary pochodzące z państwa trzeciego mają zostać wprowadzone do OCU, nie odniesiono się do kwestii wartości celnej, ani składu celnego.
  - 22 W celu dokonania wykładni art. 147 PWWKC należy również wspomnieć, że w art. 128 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/2447, mającego zastosowanie począwszy od dnia 1 maja 2016 r., nie zawarto już odniesienia do ewentualnej wcześniejszej sprzedaży, lecz wskazano w nim, że wartość określa się na podstawie sprzedaży. Jednakże, art. 347 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/2447 zawiera przepis przejściowy, zgodnie z którym do dnia 31 grudnia 2017 r. możliwe jest ustalenie wartości na podstawie wcześniejszej sprzedaży, jeżeli umowa została zawarta we wcześniejszym terminie. W odniesieniu do okresu zastosowania art. 147 PWWKC można by zatem zadać pytanie, czy na podstawie przywołanego wyroku Unifert (w szczególności jego pkt 21), w przypadku następujących po sobie transakcji sprzedaży towarów, importer (który zgłasza towary do dopuszczenia do obrotu) może w celu ustalenia wartości transakcyjnej wybrać dowolne ceny faktycznie zapłacone lub należne.
  - 23 Z kolei w odniesieniu do ważności dowodów pochodzenia, przywóz określonych produktów, w tym wyrobów tytoniowych, podlega opłatom celnym, które należy uiścić w momencie dopuszczenia ich do obrotu w OCU.
  - 24 Jeżeli produkty pochodzą z określonych państw, a ich przywóz ma być uprzywilejowany, przewiduje się zastosowanie wskazanych korzyści taryfowych, a w celu udowodnienia, że towary rzeczywiście pochodzą z preferencyjnych miejsc pochodzenia, organy celne wymagają przedstawienia w ustalonych terminach świadectwa pochodzenia.
  - 25 W tym względzie, w przeciwieństwie do stanowiska Administración (organu administracji), który utrzymuje, że przedłożenie tego świadectwa po upływie okresu dwóch lat pociąga za sobą utratę możliwości zastosowania przywilejów taryfowych ze względu na preferencyjne pochodzenie, skarżąca twierdzi, że, jeśli w tym okresie dwóch lat doszło do częściowych odpraw towarów, do takiej utraty praw nie dochodzi.
  - 26 Przyjęcie przez strony odmiennej wykładni oraz istnienie precedensu, co przyznaje Administración aduanera (organ administracji celnej), w postaci wyroku Sala de lo Contencioso-Administrativo de la Audiencia Nacional (izby administracyjnej sądu centralnego) z dnia 25 września 2017 r., skarga 520/2016 (ES:AN:2017:3708), budzą uzasadnione wątpliwości w przedmiocie utraty prawa do zastosowania procedury preferencyjnej w wyniku przedstawienia, po upływie okresu dwóch lat, przywołanych świadectw pochodzenia, pomimo tego, że w tym

okresie świadectwa te były przedstawiane podczas częściowych odpraw towarów z tego samego kontyngentu.

DOKUMENT ROBOCZY